

**KOCSIS IMRE SZÉKFOGLALÓJA – SZENT ISTVÁN TUDOMÁNYOS AKADÉMIA -
LAUDÁCIÓ 2018. MÁJUS 07.**

Kocsis Imre tagtársunk 1957-ben született Jakabszálláson; Érettségi után a Váci Egyházmegye papnövendéke lett. Egyetemi tanulmányait Budapesten, a Római katolikus Hittudományi Akadémián kezdte (ahol később 1986-ban doktori fokozatot szerzett), majd Rómában a pápai Gergely Egyetemen folytatta (teológiai licencia), s végül ugyancsak Rómában a Pápai Bibliikus Intézetben fejezte be (biblikus licencia). Doktori fokozatát 1997-ben a PPKE HTK PhD fokozatúnak ismerte el, s még az évben habilitált doktor lett ugyanazon fakultáson.

1983-ban szentelték pappá. Három éven át káplán volt, majd a biblikus licencia megszerzése után 1989-től 2008-ig az Egri Hittudományi Főiskola teológiai tanáraként tevékenykedett. 2007-2008 között a Vácott működő Apor Vilmos Katolikus Főiskola rektora, majd 2008-2012 között tanára. 1999-2010 között a Váci Propedeutikus Szeminárium rektori tisztségét is viselte. A PPKE HTK-án előbb meghívott előadó (1989-1997), majd az Újszövetségi Szentírástudomány Tanszék magántanára (1997-2010), később egyetemi docense (2010-2012), végül 2012-től tanszékvezető professzora.

Tudományos tevékenységét fémjelzi 8 könyv, mintegy 100 tanulmány magyar, német és olasz nyelven. Fő kutatási területe: az Újszövetség kortörténete, a Hegyi Beszéd, Lukács evangéliuma és Szent Pál teológiája.

2016 óta tagja a Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Teológiai Bizottságának. Elnyerte 1997-ben a Váci Egyházmegyéért emlékérmét, 2010-ben az Egri Hittudományi Főiskola emlékérmét, 2015-ben a Pázmány Plakettet. 2016-ban érdemeit Stephanus-díjjal ismerték el.

A katolikus egyház a kezdetektől született szövetségese minden tudásnak, tudománynak; csak arra figyelmeztet, hogy a tudás megszerzése során a helyes szándék vezessen bennünket. Nagyszerűen foglalja össze az ismeretszerzéssel kapcsolatos helyes magatartást, és motívumait Szent Bernát: „Egyesek azért tanulnak, hogy sok érdekeset megtudjanak s ez a kíváncsiság; mások, hogy a tudományból anyagi előnyt húzzanak s ez a kapzsiság. Ismét mások, hogy kitűnjenek s ez a hiúság; mások, hogy előkészítsék az utat méltóságokba, magas állásokba s ez a becsvágy; mások, hogy képzettek legyenek s ez az okosság; végül vannak, akik azért tanulnak, hogy embertársaiknak tudásukkal használjanak s ez a tanulás: szeretet”.

Aki a katolikus egyházban a szent tudományok tanulmányozásába kezd, nagy vonalakban három fő irányt vehet érdeklődése. Először is vonzódhat a hit értelmi feldolgozásához, s így lesz valaki katolikus filozófus és dogmatikus. Másodsor köthet ahhoz a területhez, mely inkább a reményhez, az akaraterőhöz van közelebb, s így válhat valakiből az egyháztörténelem, az egyházfegyelem, vagyis a kánonjog tanulmányozója, tudósa. Végül a szent tudományok útkeresője szövetséget köthet inkább a szeretethez, a szívhez köthető biblikus tudományokkal. Bár a dogmatikusok, a történészek és kanonisták is a Szentírásból merítik igazságaik nagy részét, mégis, a biblikus szakember az, akit elbűvöl és bűvöletében tart a könyvek könyve. Kell is ez a nagy motiváltság, mivel a Szentírás – bár mindenki könnyen megértheti és a legtudósabbaknak is fejtörést okoz - tanulmányozása igen sok segédtudomány komoly művelését kívánja: archeológiai, kortörténeti ismeretek, nyelvészet, irodalomtudomány, hermeneutika, hogy csak a legfontosabbakat említsük. Szóval az Írás tanulmányozása arduum sane munus, amiért is titkainak kutatóit minősített tisztelet illeti.

A Szentírásban Schütz Antal szerint már most négy különleges jelenség érdemel – szinte minden időben - figyelmet: nevezetesen 1. az Isten-eszméje, amit nem magyaráz a környezet, 2. a Messiás-eszméje, mely a jövő felé fordította a választott nép figyelmét. Ez ígéret miatt nincs még egy nép, mely ennyire a jövőben, az ígéret beteljesedését várva élne. Olyan világban él e nép, mely „nem szokásos nemzeti ábrándok és remények országában, hanem

Isten országáért küzd, országért, jövőért, melyben a szentség a törvény és az Isten-szolgálat a nemzeti aspiráció”. E nép ezt az eszmét se vehette át környezetéből. 3. A próféta intézménye: A próféták fő hivatása nem annyira a jövődőlés, hanem sokkal inkább az volt, hogy „a zsidó nép között a kinyilatkoztatási Isten-eszme tisztaságának és a messiási gondolat eredeti emelkedettségének és szellemiségének legyenek őrei és hírnökei. S itt megint elének tárul egy páratlan történelmi jelenség. Több mint ezer éven keresztül szakadatlan egymásutánban jelennek meg férfiak, kik a leghálátlanabb szerepre vállalkoznak: folyton szemébe mondani saját népüknek bűneit és szégyenét, folyton fújni az ítélet harsonáját, és ezért vállalni a féltreértést, gyűlöletet, üldözést, sőt halált”. 4. A Szentírás irodalmi jellege: E mű tükrözi a tisztult Isten-eszmét, a szellemi messiásvárást és a próféta tevékenységét. A világirodalom remekeinek remeke, egész irodalmi kozmoszt alkot, melyben „az irodalomnak majd minden hangja megszólal mégpedig a skála minden fokán, és kikerül belőle a megnyugtató biztosságnak és a nyugtalanító probléma-vetésnek az a páratlan összehangoltsága, mely egyszerre biztat és borzongat, vonz és taszít, áhítatra kelt és küzdelemre hív. [...] De árad belőle Isten ereje is”.

Szent Ambrus nyomán állíthatjuk tehát, hogy „a Szentírás a teológiának, a papi tudománynak összefoglalata. Fő forrása a dogmatikának, morálisnak és pasztorálisnak. Alapja a kánonjognak. Legkiadósabb forrásmű a vallásos pedagógia számára. Az egyháztörténelemnek alapvető munkája. A legkiválóbb prédikációs könyv. A legjobb elmélkedési könyv. Az Egyház a Breviáriumban mint imakönyvet használja. A liturgiának, továbbá a hitvédelemnek kézikönyve. Vigasztalások könyve papok és hívek számára egyaránt. Liber sacerdotalis. Egyetlen könyv sem érdemli meg e megtisztelő elnevezést annyira, mint a Szentírás. ... Nincs még egy könyv, mely annyi tudományt, bölcsességet, vigasztalást, bátorítást, nemes indítékot tartalmazna, mint a Szentírás”. Ezért is oly fontos állandóan tanulmányozni, hogy valódi üzenete pásztornak és tudósok egyaránt mintegy a vérévé váljon.

Biblikus szakember, s a mai magyar katolikus bibliatudósok közt az egyik legnagyobb szakmai tekintélyű tudós tartja e napon székfoglalóját a SZITA-n. A Hittudományi- és Bölcséleti Osztály (bár talán szerencsésebb volna a Szent Tudományok Osztálya nevet adni neki) tagjai között most már egyfajta többséget alkotnak a szentírásstudomány tudósai, aminek nagyon örülünk, hiszen csak jelzi a számuk e tudományterület különös jelentőségét és megbecsültségét a szent tudományok és művelői között.

Kuminetz Géza osztályelnök